

Strigătul de la miezul nopții

»La miezul nopții, s-a auzit o strigare: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare”!« (Matei 25,6)

Domnul vine, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El Cel care a fost odinioară aici, ca să poarte păcatele multora, vine iarăși, ca să ia pe ai Săi sus în glorie. Strigătul de la miezul nopții vestit a răsunat deja:

»Iată, Mirele!«

Strigătul răsună în apropiere și în depărtare. El răsună tare, clar și neîntrerupt în timpul orelor de la miezul nopții ale creștinătății de pe întreg pământul. Cei care mărturisesc că sunt creștini, »fecioarele«, sunt treziți cu toții, din apropiere și din depărtare, din somnul lor.

Iubitul meu cititor, ai auzit și tu strigătul serios? I-ai dat răspunsul care se cuvine? – Care este atitudinea inimii tale față de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Îi aparține ea Lui, bate ea pentru El? Sunt coapsele tale încinse; arde lampa ta luminoasă și clară? Cunoști tu pe Isus Hristos ca Mântuitor, Mire și Domn, care te-a salvat cu sângele Său prețios? Și Îl aștepti tu cu o siguranță și încredere fericită, ca să intri cu El la nuntă?

Mirele vine! De multe ori se vorbește în Cuvântul lui Dumnezeu despre acest eveniment mare. »Cine are urechi de auzit, să asculte!« Însă vai de aceia, care nu iau seama la Cuvântul lui Dumnezeu și la chemare! Dumnezeu încă mai cheamă și în ceasul acesta: »Plecați-vă urechea și veniți la Mine! Ascultați, și sufletul vostru va trăi!« Așa să asculte cititorul meu de vocea și de Cuvântul lui Dumnezeu, având în vedere momentul apropiat solemn al revenirii lui Isus Hristos. El strigă: »Iată, Mirele!«

»Ieșiți-I în întâmpinare!«

Pilda noastră, pilda celor zece fecioare, are înțeles profetic, și se va împlini curând. Citim acolo:

»Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui.«

Aceste cuvinte serioase descriu starea de la început a Bisericii mărturisitoare. Așa era atunci. Speranța cerească cu privire la revenirea apropiată a Domnului și Mântuitorului lor era prezentă la credincioși. Inimile lor erau pline cu ea. Creștinii dintre iudei au părăsit iudaismul: »ei au ieșit« (compară cu Evrei 13,13). La fel și păgânii întorși la Dumnezeu au ieșit din mijlocul slujitorilor la idoli, »ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său.« (1 Tesaloniceni 1,9-10)

Speranța și așteptarea lor corespundea în totul cu învățătura pe care ei au primit-o de la Domnul și Mântuitorul lor și de la Duhul Sfânt. Domnul a spus alor Săi cu puțin timp înainte de plecarea Sa din lume: »Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi!« (Ioan 14,3)

»Mă voi întoarce!«

Aceasta ne-a făgăduit-o Domnul clar și solemn înainte de înălțarea Sa la cer. De aceea revenirea Sa era o speranță permanentă a primilor credincioși; ea era mângâierea lor în durerile lor și un imbold serios în lucrarea și în mărturia lor pentru El în mijlocul unei lumi rele și dușmane față de Dumnezeu.

Ei au părăsit lumea aceasta și au renunțat la toate, ca să urmeze pe Domnul lor iubit. În Persoana Sa binecuvântată și în răscumpărarea Sa ei au găsit mântuirea, viața și pacea, în cuvintele și lucrarea Sa au văzut revelarea dragostei veșnice și a vieții veșnice. Ei au văzut ce I-au făcut ura omenească și răutatea satanică; și cum El pe cruce ca Mântuitor, care a purtat acolo păcatele lor, Și-a plecat capul sub judecata lui Dumnezeu și Și-a dat duhul. Dar ei L-au văzut și înviat, cum S-a dovedit biruitor asupra morții, mormântului și asupra lui satan. După învierea Sa El a venit la ei, le-a arătat cicatricile rănilor Sale, salutându-i cu »Pace vouă!«, și multe zile a fost împreună cu ei. După aceea El i-a condus pe Muntele Măslinilor și de acolo, binecuvântându-i, S-a înălțat la cer. De aceea inimile lor erau și au rămas intim și veșnic legate cu El. Cu ochii țintă au privit pe Domnul lor cum S-a înălțat și un nor L-a luat dinaintea ochilor lor; și iată, doi bărbați în haine albe au stat lângă ei și au zis: »Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer.«

Cu o bucurie sfântă s-au întors de pe munte, lăuntric total despărțiți de lumea care a răstignit pe Domnul și Mântuitorul lor; orice legătură cu ea a fost dezlegată. Inima lor a urmat totodată pe Domnul lor în slavă. Viața lor era aici numai pentru El. Cu adevărat:

»Au ieșit în întâmpinarea Mirelui.«

Același Isus a fost vestit mai târziu păgânilor, și anume nu numai ca Salvatorul lor de la judecata veșnică, ci și ca Fiul lui Dumnezeu și Domnul slavei, care prin Duhul Sfânt leagă și unește intim cu El pe toți cei care cred în El. El este Capul, ei sunt mădulele trupului Său. Partea lor și mântuirea lor este sus în cer, unde este deja Capul lor glorificat.

Apostolul le scrie: »Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.« (Filipeni 3,20) Credincioșilor din Tesalonic le scrie, așa cum am văzut deja mai înainte: »Voi v-ați întors de la idolii muți la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său.« (1 Tesaloniceni 1,9-10)

Deci primii creștini, atât dintre iudei cât și dintre păgâni, nu așteptau moartea, ci revenirea din cer a Domnului Isus. Domnul le-a făgăduit clar revenirea Sa și le-a pus înaintea sufletului lor acest eveniment ca pe o așteptare permanentă. Când Însă unii dintre ei au murit și prin moarte nu au mai avut parte de această revenire, ei au căzut în deznădejde și erau în pericol să se rătăcească. S-au întristat și se temeau că cei care au murit (»cei adormiți«) nu vor fi de față când va veni Domnul și va domni aici în slavă. De aceea Duhul Sfânt îi învață prin apostol, că Dumnezeu vrea să aducă împreună cu Isus în slavă pe toți cei care au adormit în El (1 Tesaloniceni 4,14), că »cei vii nu o vor lua nicidecum înaintea celor care au adormit.« Dar cum să fie posibil așa ceva, căci cei adormiți nu mai erau? Aici, în versetele 15-17, găsim explicația. Apostolul spune credincioșilor, ceea ce era nou pentru ei (compară și cu 1 Corinteni 15,51), că Domnul Isus, înainte ca El să vină în slavă și pentru a domni, va răpi la Sine într-o clipită pe ai Săi: El va învia deodată pe cei adormiți și pe cei vii îi va transforma tot așa de repede. În felul acesta toți credincioșii, cei adormiți și cei vii, vor fi luați deodată din lume la El. El coboară pentru acest eveniment până »în văzduh«. – Prin această »răpire« credincioșii scapă de îngrozitorul timp de necaz, care trebuie să vină asupra lumii potrivit cu dreptatea lui Dumnezeu, înainte să înceapă aici domnia lui Hristos. (Matei 24,15-31) Tot așa și Enoh cel credincios a fost răpit la Dumnezeu înainte de venirea potopului, a fost luat viu în cer. (Geneza 5,24 și Evrei 11,5) Această înălțare, sau răpire, a Bisericii („biserica mireasă”) are deci loc înainte ca Domnul Isus să coboare cu mare putere și slavă pentru a instaura Împărăția Sa. – Mai întâi El vine pentru ei ca Mire, dar numai până »în văzduh« (1 Tesaloniceni 4,17), nu până jos pe pământ, ca să răpească pe ai Săi (»fecioarele înțelepte«), să-i ia acasă. Mai târziu (după timpul Necazului cel mare) El va coborî împreună cu ei ca Împărat din cer pe pământ pentru Împărăție. (Zaharia 14,5.9; Apocalipsa 19,16 și 20,4-6). Deci Domnul, așa cum a făgăduit, va păzi mireasa Sa de ceasul încercării, care va veni peste

tot pământul, prin aceea că o va răpi. (Apocalipsa 3,10) Despre această răpire făgăduită citim: »Înșuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.« (1 Tesaloniceni 4,16-17)

Adevărații creștini nu vor mai fi atunci pe pământ; va rămâne numai creștinătatea moartă (coaja).

„Dar”, întrebi tu, „nu trebuie mai întâi »să se împlinescă numărul credincioșilor dintre neamuri« (Romani 11,25), înainte ca Domnul să ia mireasa?” Da! Însă nu trebuie spus „numărul credincioșilor dintre neamuri”, ci »numărul deplin«, aceasta înseamnă numărul complet al creștinilor, care alcătuiesc Biserica mireasă sau adevărata Biserică creștină. Acest număr se poate împlini chiar astăzi, căci în fiecare zi se întorc inimii la Dumnezeu. Atunci Domnul va veni imediat și va lua acasă Biserica mireasă. Și după aceea »tot Israelul va fi mântuit«, despre care se spune în Romani 11,25-26. Căci Dumnezeu, când se va împlini »numărul complet dintre neamuri«, va intra iarăși în legătură cu poporul iudeilor. Însă peste aceștia vor veni timpuri grele, deoarece ei vor primi pe anticrist, pe Mesia cel fals. (Ioan 5,43) Dar anticrist și timpurile grele, care vor lua naștere prin el, nu pot veni atâta timp cât Biserica mireasă și Duhul Sfânt mai sunt încă pe pământ; ei împiedică apariția lui și o rețin. (2 Tesaloniceni 2,5-8).

Iudeii, care vor deveni credincioși, sunt acei »aleși«, din pricina cărora timpul judecăților, care urmează după răpirea bisericii, va fi scurtat. (citește Matei 24,23, de exemplu, Isaia 65,9 și 22; compară apoi Matei 24,31 cu Isaia 11,11-12 și 26,12-13 și Ezechiel 37,9-14!)

Deci după timpul de necaz (pe parcursul căruia poporul Israel va fi judecat și va deveni credincios), va veni Hristos ca Împărat al lui Israel împreună cu mireasa Sa, Biserica, jos pe pământ. Biserica adevărată este mireasa lui Hristos și plinătatea. (Efeseni 1,23; 5,25-33) Nu fără ea Își va lua El Împărăția și Își va începe domnia pe pământ. (Apocalipsa 19,7 până la Apocalipsa 20,6).

În felul acesta deci Hristos aduce cu Sine aici jos în moștenirea Sa pe toți sfinții Săi (1 Tesaloniceni 4,14; 2 Tesaloniceni 1,10), pe care El, așa cum am văzut mai sus, i-a luat mai înainte la Sine sus (1 Tesaloniceni 4,17), și le dă aici parte la slava Sa și la Împărăția Sa. (1 Corinteni 6,2; Apocalipsa 1,6; 5,10; 20,6)

Deci această răpire a credincioșilor, care are loc înainte de marile judecăți finale și înainte de venirea pe pământ a Împărăției Domnului, poate avea loc chiar astăzi.

»Mirele zăbovea«

Au trecut aproape două mii de ani, de când Domnul a spus ucenicilor să vegheze și să aștepte și să lucreze, până va veni El. De ce zăbovește El așa de mult? Este zăbovirea Lui o simplă întârziere? Este astăzi dragostea Lui pentru ai Săi mult mai puțin intimă decât a fost la început? Cum ar putea cineva să gândească așa ceva despre dragostea lui Isus? Este aceeași dragoste, cum a fost ea dintotdeauna, ca atunci când din dragoste pentru noi S-a jertfit. Citim despre zăbovirea Lui: »Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.« (2 Petru 3,9).

Să i se pară atunci miresei Sale că timpul de așteptare este prea lung? Să nu răscumpere ea timpul pentru El, și în Numele lui Hristos să strige oamenilor: »Împăcați-vă cu Dumnezeu!« Vai, noi știm ce a făcut creștinătatea, după ce a dispărut dragostea și proștețimea dintâi. Citim:

»Fiindcă Mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit.«

De îndată ce biserica a încetat să rămână în dragostea Domnului Isus, să vegheze și să fie trează, să se despartă lăuntric și în exterior de rău, atunci mărturisitori de formă s-au atașat de oamenii care au primit Numele lui Isus, fără să fi primit mântuirea și viața. Aceștia au atras pe creștini, care au fost logodiți de Dumnezeu cu Domnul Hristos »ca o fecioară curată« (2 Corinteni 11,2), tot mai mult spre lume, departe de Hristos și de conștiința poziției și speranței lor cerești, până când în cele din urmă au râvnit după favoarea celor mari de pe pământ. Creștinătatea cu numele, care încă mai avea credincioși în rândurile membrilor săi, se asemena cu »robul necredincios«, care spune: »Domnul meu zăbovește să vină« și: »El nu vine«. De aceea el a început »să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii«. (Matei 24,48-49; Luca 12,45). Acesta era tabloul bisericii (aceasta este marea mulțime a celor care sunt creștini cu numele) pentru multe secole. S-a renunțat la punerea deoparte pentru Dumnezeu și s-a încheiat părtășie cu lumea; dacă nu se îmbătau, totuși mâncau și beau cu »cei care se îmbată«. »Toate au ațipit și au adormit.«

Însă Domnul nu a devenit necredincios prin necredincioșia alor Săi. Nu, inima lui a rămas credincioasă; și El Își dorește așa de mult să-Și găsească mireasa veghind și nu dormind. El spune: »Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui, și îi va găsi făcând așa.« (Luca 12,37.43) Da, El vrea, ca ei să iese în întâmpinarea Lui plini de dorință, curați ca o fecioară și slujindu-I în lume cu hărnicie și credincioșie. El le strigă: »Eu vin curând!« și El dorește ca ei să-I răspundă: »Amin, vino, Doamne Isus!« (Apocalipsa 22,20) Datorită dragostei Sale și harului Său, Duhul a trezit mireasa care doarme, așa cum se spune:

»La miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată, Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!”«

Acesta este strigătul Duhului începând de la miezul nopții și până acum. Și ce s-a întâmplat?

»Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat și și-au pregătit candelile.«

O, cititor scump, ai auzit și tu strigătul? Ți s-a trezit inima? Ți-ai pregătit candela? Luminează ea pentru Hristos? O, tu cel care dormi, trezește-te! Domnul vine. Și El vine în curând. Trezește-te din ațipeala ta! »Noaptea aproape a trecut; ziua este aproape.« Pregătește-ți candela, și stai gata!

Însă probabil tu ai auzit strigătul. Dar îți lipsește untdelemnul. Lampa ta nu luminează. Vai, dacă așa stau lucrurile cu tine, atunci ești într-o situație critică, ești în pericolul cel mai mare, să fi exclus pentru veșnicie din cer, să mergi în pierzarea veșnică.

Gândește-te, că nu toate acele fecioare, care au auzit strigătul de la miezul nopții și s-au trezit, au intrat în sala de nuntă. Toate într-adevăr, care au auzit strigătul, și-au pregătit candelile, dar nu toate au intrat împreună cu mirele în glorie. Citim: »Cele nechibzuite și-au luat candelile și n-au luat untdelemn cu ele, dar cele chibzuite au luat untdelemn în vasele lor, odată cu candelile lor.«

Iubite cititor, ce gândești tu despre tine însuși? Spune, aparții tu fecioarelor înțelepte, sau aparții fecioarelor neînțelepte? Ai tu iertarea păcatelor? Ai tu untdelemnul Duhului Sfânt? Ești tu împăcat cu Dumnezeu prin credința în jertfa lui Isus Hristos; și locuiește Duhul Său Sfânt în tine, așa că El îți dă mărturie, că ești un copil al lui Dumnezeu și moștenitor al Lui? (Romani 8,15.17; 2 Corinteni 1,21-22)

Ai nevoie de acest untdelemn, pentru ca atunci când va veni Mirele, să poți intra împreună cu El în gloria veșnică. O, spune-mi, nu vrei tu să aparții oaspeților de nuntă fericiți, care în curând vor fi veșnic cu Isus și ai Săi în casa cerească a Tatălui și vor vedea pe Dumnezeu?

Nu-ți va fi greu să recunoști că nu ai nici un drept să intri în gloria lui Dumnezeu, atâta timp cât nu ești întors la Dumnezeu. O umblare cu cinste înaintea oamenilor, chiar dacă cu adevărat ea nu ar fi pasibilă de pedeapsă, nu este suficientă pentru aceasta. Inima omului este murdară, și așa este și inima ta, și cu certitudine deseori ai păcătuit. Aceasta o știi foarte bine, și Dumnezeu o știe și mai bine. El spune de asemenea: »Toți au păcătuit«. De aceea tu trebuie mai întâi să ai iertarea păcatelor tale și să primești o natură nouă prin nașterea din nou. Ambele le primești exclusiv în Isus. Adresează-te Lui cu credință, doritor de mântuire! El cunoaște nevoile sufletului tău și a purtat de grijă din belșug pentru ele. El a purtat pedeapsa pentru vina ta, pentru tine Și-a vărsat sângele la cruce, care curățește de toate păcatele, și dă Duhul Său Sfânt tuturor, care cu inima sinceră doritori de mântuire cred în El, care își întemeiază mântuirea lor pe moartea Sa de ispășire la cruce. »Ei nu vin la judecată«, așa cum El Însuși le-a făgăduit solemn în Ioan 5,24. Și Dumnezeu spune despre ei: »Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor« (Evrei 10,17). Însă ce spune Dumnezeu, cu certitudine aceasta va și face.

Da, iubite cititor, gândește-te, candela mărturisirii creștine nu are valoare înaintea lui Dumnezeu, și chiar nici atunci când ea este pregătită și tu ești un adevărat religios și cinstit. Tu trebuie să ai untdelemnul. Și tu trebuie să-l ai acum sau să ți-l procuri acum; căci: »Iată, acum este timpul potrivit, acum este ziua mântuirii.« Nu ai tu nicio dorință după salvare și după siguranța mântuirii, după untdelemnul Duhului Sfânt? Isus Hristos vrea să ți le dea. De la fecioarele înțelepte nu le vei putea primi; și nici un om de pe pământ nu poate să ți-l vândă sau să ți-l dăruiască. Tu însuți trebuie să te adresezi lui Isus Hristos. El te cheamă astăzi, pe tine și pe toți, care încă nu sunt gata să intre împreună cu El la nuntă: »Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cei care n-aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!« (Isaia 55,1)

Dumnezeu pecetluiește și unge liber și fără plată cu Duhul Sfânt pe toți care au căutat și au găsit iertarea păcatelor în sângele prețios al lui Isus. Citește Ioan 7,38; Efeseni 1,13; Galateni 3,26 și 4,6! În felul acesta au mărturia în ei înșiși, că sunt copii ai lui Dumnezeu și moștenitori. Ei au fost pregătiți pentru gloria lui Dumnezeu (Coloseni 1,12).

Dar acest har deplin, liber, al mântuirii, pe care Dumnezeu încă îl oferă și astăzi ție și oricărui păcătos, se va sfârși în curând. Foarte curând și deodată acest timp actual, prețios, de har se va sfârși. »Domnul este aproape.« El vine în curând, ca să ia acasă pe ai Săi. Atunci se va încheia timpul de har; și toți cei care au avut numele că trăiesc, dar erau morți, toți cei care aveau o formă de evlavie, dar îi tăgăduia puterea, deci toți care se numeau creștini, dar nu erau creștini, vor fi excluși de la cer. Citim: »Dar, pe când mergeau ele să cumpere, a venit mirele; și cele care erau gata au intrat cu El la nuntă.«

»Și ușa a fost închisă.«

De care parte a ușii te vei găsi tu atunci, iubite cititor? Întreabă-te; căci această clipă solemnă nu este departe. Ușa mai este încă deschisă; în curând ea se va închide. Vei fi tu atunci înlăuntru la Isus împreună cu mulțimea mare, veșnic fericită, a celor mântuiți? Ei toți s-au lăsat spălați de păcatele lor în sângele Mielului, albiți și curățiți, și de aceea aveau untdelemnul, viața divină și pe Duhul Sfânt. Ești tu al Domnului? O, gândește-te, Isus Hristos este Mielul lui Dumnezeu, al cărui sânge te poate așeza și pe tine chiar astăzi curat înaintea lui Dumnezeu, și care dă pe Duhul Sfânt tuturor celor care cred din inimă în El. – Sau vei sta afară împreună cu toți cei pierduți, care nu au cunoscut mântuirea și harul lui Dumnezeu, nu le-au căutat și nu le-au dorit? În zadar vei striga atunci, în zadar și degeaba vei implora ca să fi lăsat să intri:

»Doamne, Doamne, deschide-ne!«

Vai, atunci se va împlini ceea ce Domnul a prorocit: »Eu încui, și nimeni nu va deschide.« Ușa va fi atunci închisă, și candelilele s-au stins. Deznădejdea va fi în inimă, și întuneric adânc de jur împrejur. Domnul gloriei, care acum încă mai stă la ușa inimii tale și bate și dorește cu ardoare să intre la tine, atunci nu va mai deschide; căci nici tu nu l-ai deschis în ziua mântuirii. N-ai vrut să ai ca Mântuitor pe Hristos Cel lepădat și disprețuit de lume. În orice caz ai amânat mântuirea ta, până a devenit prea târziu, pentru totdeauna prea târziu.

»Prea târziu!«

Preaiubite cititor, s-a apropiat clipa în care Domnul va veni ca să ia acasă pe toți ai Săi, care sunt în lume, înainte să vină judecățile îngrozitoare. Ce timp serios! Noi nu știm ziua și ora când Domnul va răpi la Sine pe ai Săi, nimeni nu o poate spune: dar clipa s-a apropiat, și Domnul strigă: »Trezitiți-vă!« Te lasă aceasta indiferent? Vai, probabil că da. Dar cu siguranță nu mult timp!

Toți credincioșii vor fi chemați în curând, »într-o clipă, într-o clipeală de ochi« (1 Corinteni 15,51-52) și »răpiți vor întâmpina pe Domnul în văzduh«, ca »să fie pentru totdeauna la Domnul«. (1 Tesaloniceni 4,17) Însă aceia, care nu au crezut Evanghelia, vor rămâne pe pământ și vor cădea pradă unor rătăcirii îngrozitoare, »ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate.« (2 Tesaloniceni 2,12)

Această despărțire va veni pe neașteptate și în curând cu certitudine divină. Fiecare credincios va fi luat, fiecare, care nu este al lui Hristos, va fi lăsat aici jos. Educația, rangul, bogăția, poziția în viața socială nu vor decide cine va fi răpit și cine va fi lăsat în urmă. Singurul lucru care va conta, este dacă omul a crezut mărturia lui Dumnezeu și din toată inima s-a întors la Fiul lui Dumnezeu, s-au a rămas nemântuit, deoarece a desconsiderat mântuirea lui Dumnezeu sau a neglijat-o.

Atunci va avea loc despărțirea definitivă și separarea în creștinătate între »credincioși« și »necredincioși«. Aceștia sunt deja acum despărțiți în ochii Domnului; căci El socotește pe ai Săi începând din clipa în care ei prin credință s-au predat Lui, că nu mai aparțin lumii. (Citește Ioan 17,14-17) O, dacă aceasta ar fi înțeles și pus la inimă de toți credincioșii! Însă atunci această despărțire va avea loc în totalitatea ei și pentru totdeauna.

Cât de multe goluri dureroase vor lua atunci naștere! Cât de mulți copii necredincioși, deveniți majori, vor striga atunci după părinții lor; cât de multe stăpâniri neîntoarse la Dumnezeu vor simți lipsa slujitorilor lor întorși la Dumnezeu. Și cât de mulți locuitori necredincioși din oraș și din țară vor căuta zadarnic pe vecinii lor, care au iubit pe Isus Hristos! Dar toți au plecat; Domnul i-a răpit, ca și pe Enoh înainte de potopul mare. Cât de mare va fi pretutindeni jalea și cât de mari vor fi țipetele celor care zadarnic au fost atenționați de neamurile credincioase, prieteni și vecini credincioși, și nu s-au pregătit.

Da, țipătul va fi mai mare decât țipătul din Egipt din acea noapte îngrozitoare, când copiii lui Israel au ieșit și nu era nici o casă în care să nu fi fost un mort.

Iubitul meu cititor, ești tu împăcat cu Dumnezeu; ești tu gata? – Lasă-te atenționat; Domnul mai primește încă pe păcătoși. Încă îți mai stau deschise porțile harului, dar nu mult timp. Domnul vine în curând.

Dacă ești deja împăcat cu Dumnezeu și Duhul Sfânt al lui Dumnezeu locuiește în tine, atunci slujește lui Dumnezeu în toată curăția și cu toată credincioșia, până va veni Domnul și Mântuitorul. – Auzi-I strigarea: »Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui!« (Apocalipsa 22,12)